

EEN GESTOORDE HUWELIJKSPLECHTIGHEID

TRISTAN zou de dochter van Fitz-Alwine huwen in de kerk van Nottingham. De baron had liever gewild, dat de plechtigheid in de slotkapel voltrokken werd, maar het oude, leelijke mannetje wilde de gansche stad toonen, dat hij de echtgenoot werd van de schoone jonkvrouw.

Maandagmorgen was aangebrokeu.

De geheele stad stak in feestgewaad, want al verfoeiden de burgers van Nottingham dit dwaze huwelijk en gevoelden zij medelijden voor de ongelukkige Christobel, toch durfden zij dit hun heer niet toonen.

De verloofde van Allan zat treurig in haar kamer, toen haar kamenier kwam om haar te kleeden. Zij was heel mooi en liefelijk, maar thans was haar gelaat bleek en vertoonde sporen van tranen.

Zij haatte de verbintenis met den leelijken Tristan, maar durfde zich niet verzetten tegen den wil van haar vader.

Zij dacht aan Allan, dien zij enkele dagen geleden door de vensters van haar vertrek gezien had.

— Ach, liever zou ik naar mijn graf gedragen worden, zei ze zuchtend. Waarom is mijn vader toch zoo wreed?

— Komt ge haast? tierde de baron. 't Wordt tijd.

Een half uur later was de stoet op weg naar Nottingham. Bij de aankomst in de stad juichten de burgers gedwongen. Maar het scheen Christobel, alsof men haar doodvonnis verkondigde.

Wijd waren de deuren van de kerk geopend en de bisschop, die zelf het huwelijk zou inzegenen, kwam met zijn geestelijken de trappen af.

Eensklaps trad een rijzig jonkman, als een minnezanger gekleed, op den baron toe. In de hand droeg hij een harp.

— Edele heer, vroeg hij buigend, mag ik met mijn snarenspel de hooge plechtigheid opluisteren?

— Ha, zei de baron, die vandaag bijzonder goed geluimd was, zang en muziek passen bij een huwelijksfeest. Ge moogt ons straks naar het slot vergezellen. Schaar u onder de dienaren en reken op een goede belooning.

De stoet stond gereed de kerk binnen te gaan.

In wanhoop wendde Christobel het hoofd naar haar vader.

— Ach, vader, smeekte zij, ontsla mij in dit laatste oogenblik van dit huwelijk. Heb medelijden met mij.

— Zwijs en wees gehoorzaam, fluisterde de baron nijdig.

— Hebt ge dan geen deernis met mij? smeekte de jonkvrouw, den blik op Tristan richtend.

De minnezanger legde zijn hand op den arm van de bruid.

— Wat matigt gij u aan, onbeschaamde vlegel, lage dorper? riep Fitz-Alwine. Weg die hand, of ik laat haar afhakken!

— Ik zal de jonkvrouw beschermen! riep de zanger luid. Edele dame, ge zijt in Gods huis gekomen om den naam van een eerlijk man te krijgen. Dat zal geschieden.

De vermeende minnezanger wierp zijn harp weg, schoof zijn muts op zij, schudde zijn krullen achteruit en haalde van onder zijn mantel een jachthoorn te voorschijn, waarop hij blies, zoodat luid de tonen weerklonken.

— Robin Hood! kreet de baron ontsteld.

— Robin Hood! galmde het alom.

— Ja, Robin Hood, riep de hoofdman uit het woud, zoodat het ver in het ronde schalde, die hier gekomen is om aan de edele Christobel haar rechtmatigen echtgenoot te geven. Daar zijn mijn trouwe mannen!

De geheele bende van Sherwood-woud was daar, den pijl in den boog, het zwaard aan de zijde, en luid juichten de mannen hun hoofdman toe.

— Wat beteekent dit alles? vroeg de baron verschrikt.

— Als gij uw woord breekt, dan zullen wij zorgen, dat anderen daar niet door benadeeld worden, antwoordde Robin. We zullen u leeren, wat het beteekent een van onze vrienden te krenken en te achtervolgen.

En gij, heer Tristan, leelijk, mismaaft mannetje, scheer u weg, of wij voeren u mede naar het Sherwood-woud.

De kandidaat-echtgenoot van Christobel liet het zich geen tweemaal zeggen.

— En hier is uw bruidegom, ging Robin voort, terwijl hij op Allan wees, die, schitterend uitgedost, voor de dochter van den baron de knie boog. Wilt gij hem aannemen?

— Ja, fluisterde ze ontroerd, terwijl haar gelaat van vreugde straalde.

— Ik verzet mij tegen dat huwelijk! riep de baron woedend en verschrikt over den terugkeer van den doodgewaande.

— Gij hebt mij haar hand beloofd, antwoordde Allan op

waardigen toon. Ons huwelijk is slechts de vervulling van uw gegeven woord.

— Ik zeg, dat dit huwelijk geen plaats zal hebben !

— En ik zeg van wel, hernam Robin. Durft gij den strijd wagen ?

Fitz-Alwine keek angstig naar de mannen uit het woud, die zijn dienaren omringden. Neen, op een overwinning kon hij niet rekenen. Hij was de zwakste.

— Maar als niemand mijn dochter ten huwelijk geeft, kan zij niet trouwen.

— Ik geef Christobel Fitz-Alwine ten huwelijk aan Allan Clare. Ik ben getuige ! riep Robin. Bisschop, wil deze echtverbintenis inzegenen.

— De bans zijn niet afgekondigd, sprak de kerkprins.

— Geen bezwaar. Ik zal ze afkondigen, zei nu Kleine John, en driemaal galmde het luid over het kerkplein, dat Allan Clare de echtgenoot zou worden van Christobel Fitz-Alwine.

— Bisschop, wil nu het huwelijk sluiten, hernam Robin.

— Neen, zei de geestelijke vastberaden.

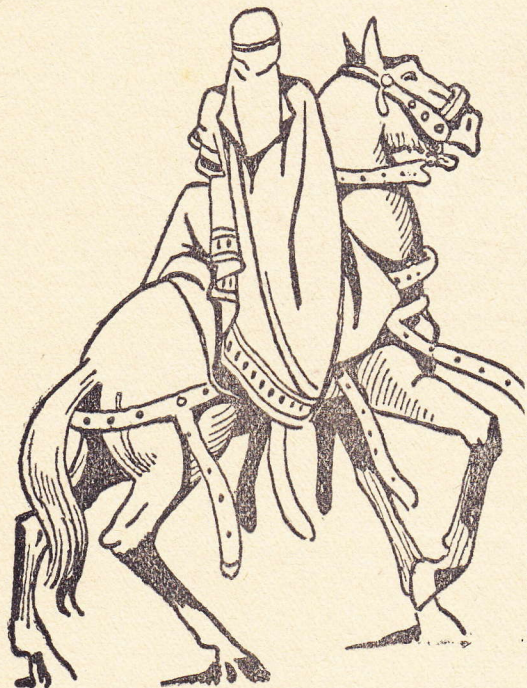
— Dan zal ik het doen, sprak eensklaps vader Tuck, die in ambtsgewaad naar voren trad.

— Lord baron Fitz-Alwine, ge hebt vandaag werkelijk geen geluk, zei Robin een beetje spottend. We hebben waarachtig alles voorzien. Gij ziet, het is gevaarlijk den strijd aan te binden tegen de vrije mannen uit het woud.

Dan trad Robin op Christobel Fitz-Alwine toe en bood haar zijn arm. Zij legde haar fijne, blanke vingers over zijn gesloten mannelijke vuist en liet zich door den hoofdman uit het Sherwood-woud de kerk binnenleiden.

De mannen van Robin hielden de wacht voor de deur van den tempel.

Eenigen tijd later ver-

Paarden werden voorgebracht (blz. 79).

scheen Allan terug met Christobel als zijn vrouw aan den arm. Het huwelijk was voltrokken. Het jonge paar begaf zich naar den baron, die zich, als van den donder getroffen, nog altijd voor de kerk bevond.

— Uw zegen, vader ? smeekte de bruid.

— Ga uit mijn oogen ! tierde Fitz-Alwine, we zullen elkaar op een anderen tijd weervinden.

Nu werden twee vurige paarden voorgebracht, wier rug met een kostbaar tapijt gedekt was. Allan hielp zijn jonge vrouw in het zadel en besteed dan fluks en lenig zijn rijdier.

De geheele bende omringde het jonge paar en onder luid gejuich verliet het gezelschap Nottingham.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158